

tænkt Barn gives til Amme, uden at Pleieforsældene eller Ammen ere blevne underrettede om, at Smitte eller Mistænkte om Smitte er tilstede; Udvalget har imidlertid ikke troet at burde foreslaa nogen egentlig Straf for denne Handling, der uden Tvivl i mange Tilfælde ster af Uagtsomhed, hvorimod Erstatning billigvis maa kunne kræves til den, som herved mister sin Sundhed, og Udvalget antager ogsaa, at en Bestemmelse herom vil være tilstrækkelig til at skjærpe Opmærksomheden hos de offentlige Myndigheder, navnlig Fattigvæsenet, som oftere have den Opgave at sætte spæde Børn i Pleie. — Det vil formentlig være rigtig i Loven udtrykkelig at udtale, at ethvert Barn, hvis Moder er angreben af Sygdommen, eller tidligere har lidt af den i nogen af dens konstitutionelle Former, skal anses som mistænkt for Sygdommen indtil 3 Maanedes efter Fødselen; denne Termin er sat i Overensstemmelse med Loven om Koflopeindpodning af 4de Februar 1871 § 9.

Det Polititilsyn med løsagtige Fruentimmer, hvortil der ved Lovudkastets § 2 og de derpaa følgende Paragrafer er søgt Lovhjemmel, er uden Tvivl aldeles nødvendigt, dersom ikke Sygdommen skal vinde en meget stor Udbredelse. Men det kan ikke negtes, at Paragrafens Bestemmelse om, at et Fruentimmer, som modtager en Advarsel til Politiprotokollen, ikke skal kunne underkastes Lægeundersøgelse, med mindre hun enten dertil giver sit Samtykke eller vedgaar at søge Erhverv ved Utugt, let kan føre til, at nogle af de med Densyn til Smittens Udbredelse farligste Fruentimmer umdrage sig denne. Udvalget har derfor taget under Overveelse, om man ikke uden at træde Hovedgrundføtningen i denne i og for sig bifaldsvoerdige Bestemmelse for nær, kunde ændre den saaledes, at den ikke traadte det praktiske Formaal al for hindrende tvæen. I denne Anledning har man først henvendt Opmærksomheden paa, at et Fruentimmer kan være meget løsagtigt, og selv vedgaar dette, uden at hun just søger Erhverv ved Utugt, eller i alt Fald uden at man kan faae hende til at vedgaar, at hun gjør det, og i dette Tilfælde finder Udvalget ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at skaane hende for Lægeundersøgelsen. Dernæst finder Udvalget ikke, at der er Grund til at kræve hendes Samtykke, naar Undersøgelsen kan foretages af en Kvinde, der har den hertil fornødne Indsigt. Dette vil først kunne naas paa en ret tilfredsstillende Maade, naar vi have faaet autoriserede Læger af Kvindekjønnet; men Udvalgets Flertal har dog troet at burde henvise til, at dersom det ved nærmere Undersøgelse skulde findes, at der her i Landet kunde skaffes Personer af Kvindekjønnet den til en saadan Undersøgelse fornødne specielle Dugtighed (hvilket efter de forskjellige Meninger, der herom ere fremsatte af Sagkyndige, endnu maa anses for tvivlsomt), da vil Undersøgelsen kunne over-

drages en saadan Kvinde, og i dette Tilfælde bortfalder, da Nødvendigheden for at kræve det paagjældende Fruentimmers Samtykke.

Mindretallet samstemmer vel fuldstændig med Flertallet deri, at Muligheden for den veneriske Smittes virksomme Modarbejdelse vil være stærkt, naar kyndig kvindelig Medhjælp kan tilveiebringes ved de omhandlede Lægeundersøgelser; men det kan ikke lade sig tilfredsstille ved, at disse kun skal kunne overdrages dertil oplærte og autoriserede Kvinder, og det ønsker derfor den Grundføtning ssaet fast ved Loven, at, saa snart og saa vidt slige Kvinder findes, skal intet for Løsagtighed mistænkt Kvindfolk, om hun end vedgaar at have søgt Erhverv ved Utugt eller at føre et løsagtigt Levnet, kunne tvinges til at lade sig undersøge uden af En, som tilhører hendes eget Kjønn. Ligeledes anser Mindretallet det for saa vigtigt, at de Kvinder, som i sin Tid maatte komme til at foretage slige Undersøgelser, have Kyndighed og Ovelse ikke alene i at bedømme Sygdommens Kjendetegn, men ogsaa i at helbrede den, at det har Betænknelighed ved at støtte et Forslag som det af Flertallet opstillede, med mindre det kun faar en midlertidig Karakter. Brister det nemlig paa Kyndighed, vil Sygdommen i mange Tilfælde let blive forverlet med andre, og hvor den, som undersøger, ikke tillige har Ret til at helbrede, vil den omhandlede Undersøgelsesmaade tidt kun være et unyttigt Omsvøb.

Udvalget finder ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at udelukke simpelt Fængsel fra de Straffe, der kunne ihenendes for Løsagtighed. Derimod er man enig i, at Kvangsarbejde ogsaa kan være en passende Straf for denne Forbrydelse, og har foreslaaet Lovudkastets §§ 3, 5 og 6 omredigerede i Overensstemmelse hermed.

Den i § 5 indeholdte Bestemmelse, at et Fruentimmer, som overtræder det hende givne Tilhold, og derefter findes smittet, skal undergives de ved Regulativ eller Vedtagt fastsatte Bestemmelser om Tilsynet med løsagtige Fruentimmer, finder Udvalget Intet at erindre imod; kun anser man det for rigtig at tilføie, at hun ikke mod sin Villie kan tilpligtes at tage Ophold i et offentligt Hus, med mindre hendes senere Opførsel gjør en saadan Forholdsregel nødvendig, efter som Opholdet i et saadant Hus maa antages at sække de Udsigter, der ellers kunde være til at redde hende for Samfundet.

Derimod maa Udvalgets Flertal modsætte sig Bestemmelsen i Lovforslagets § 6, at det Samme skal kunne ske ved et Fruentimmer, som anden Gang er dømt for Utugt, selv naar hun overholder de hende givne Tilhold. Man antager nemlig, at de gavnlige Virkninger af denne Lov især bør ventes af Forfæstterne i dens §§ 1—3, saaledes